

Я заліз у тугу, як в тогу чи в робу

Юрій Андрухович

Я заліз у тугу, як в тогу чи в робу.

Моя ніч — ніби голка в горлі вічна.

Я собі підчепив тут одну хворобу.

Нею можна пишатись. Вона психічна.

Ця психічна хвороба, тобто кохання,

всі ознаки її описав Авіценна:

не дає зітхнути синдром махання

і потреба здохнути здоровенна.

Я нормально писав непогані вірші,

міркував про найтоншу тканину прози,

а тепер мої рими щоразу гірші

і до "прози" римуються в мене "сльози".

І лежу, мов мішок, я. Чорнію, худну

без повітря, світла, тепла, привіту.

Я розклав оцю журбу многотрудну

на півкулях мозку, мов карту світу.

Помолися ж за мене в кватирку Божу —

ліпше всохнути, впитись, нажити грижу.

Я з розпуки тут ошаліти можу —

вену вріжу, скажімо, чи всіх заріжу.

Любий друже, приїдь, порятуй і вибав!

Привези мені морфій, тютюн і тишу.

Я конаю тут, як остання риба.

А про інше все ще тобі напишу.